

Χρήστος Τσιάμης

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Θυμάται τα μαλλιά του
τα μακρυά δάχτυλα του αέρα.
Θυμάται τη φωνή του
αμφίρροπη
να βγαίνει μέσα από φαράγγια
ή να γλιστράει με χάρη
πάνω στη λεία θάλασσα,
θυμάται τη φωτιά,
καθώς από την άλλη πλευρά
προσπαθούσε να διαβάσει
τα σχιστά μάτια.
Παρ' όλο που (θυμάται)
καθόταν πίσω από το γραφείο
στο ημίφως ενός δωματίου
χωρίς παράθυρα,
και έκανε πολύ κρύο.

Στα χέρια του κρατούσε ένα βιβλίο
κι ο μαθητής κρατούσε την ανάσα
καθώς τον είδε να βυθίζεται
στης σελίδας το σχήμα, σαν πισίνα,
σε βάθη άδυτα κι απότομα να σαρτάρει
αφήνοντας μια τρύπα στο ταβάνι
απ' όπου έμπαιναν χαρταετοί και σύννεφα.
Συλλογίστηκε «οφθαλμαπάτη» ο μαθητής
κι έτριψε ζωηρά τα μάτια του να νλμη χαθεί.

Σπίτι του άρχιζε να χαράζει
σε έναν άσπρο τοίχο από χαρτί
γραμμές με μαύρο μελάνι
(όπως φαντάστηκε τον ποιητή να κάνει).
Λέξεις βαλμένες προσεκτικά
η μια δίπλα στην άλλη, σχήμα γεωμετρικό
τρεις τέσσερες αράδες πλατύ
Που ξαφνικά άνοιξε
σαν φεγγίτης
Και στρίμωξε το πρόσωπό του
στο άνοιγμα να δει
Και γλίστρησε στην άλλη μεριά
σαν τη μικρή Αλίκη.

Όταν τον φωνάξαν για φαΐ
εκείνο το βράδυ
χρειάστηκε να τινάξει από πάνω του

το λίγο σκοτάδι
που μάζεψε κιόλας καθώς πρόβαλλε
απ' της ψυχής τα βάθη.
Με τέτοια πείνα, πού να τους εξηγεί
πως ήταν ποίηση...κομμάτι.

Σ.Λ. Σκαρτσής, *Η Αχαϊκή ποίηση*, Περί τεχνών 2005

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ένα μεσημέρι καλοκαιρινό από τα συνηθισμένα εδώ.
Το φως, αυτή την ώρα, βαριές πλάκες χρυσός.
Κλείνει, αργά, των βλεφάρων ο ζυγός προς τον ύπνο.
Ο άνεμος κείται μπρούμυτα, ένας άδοξος νεκρός,
στη μέση στην άσφαλτο, μεταξύ των κτιρίων.
Αφήνει τις σημαίες του κρεμάμενες επί ξύλου.
Κι όμως κάτι κινείται σύρριζα στο κάθιδρο σώμα σου.
Η αύρα σαν ανοίγει η πόρτα απ' το κρυφό δώμα σου.
Αφήνει τους στυγνούς όρους της απομόνωσης όπου ζείτε.
Βγαίνει έξω στους κοινούς χώρους και δίνει ένα σύνθημα.

Φανταστείτε!

Τα λιοντάρια τινάζουν από πάνω τους την ορειχάλκινη ακινησία
να κατεβαίνουν απ' τα συντριβάνια, να περιφέρονται στην πλατεία
ανάμεσά μας, αργά και μεγαλοπρεπώς όπως αξίζει σε τέτοια θηρία
να βρυχώνται κάπου κάπου και να ταράζουν του νου μας την ησυχία
όταν διασταυρώνονται οι ματιές μας να συνάπτουμε μια συμφωνία.

Φανταστείτε!

τον δικό μας τον ήρωα, μιαν ωραία πρωία, να χαμηλώνει τα λάβαρα
να πετάει από πάνω του τα βαριά ράσα, να κατεβαίνει από το άγαλμα
ένας ωραιότατος μεσήλικας πια με ανακατωμένα τα γκρίζα του μαλλιά
να απευθύνεται, κάτω στους φοίνικες, στους συναγμένους πολίτες
με του Διονυσίου Σολημού ολόκληρον τον Ύμνο εις την Ελευθερίαν

κι ύστερα, με του Καβάφη τα ποιήματα και του Κάλβου τις Ωδές
με στίχους δημοτικούς, με γιαπωνέζικα χάϊ-κου, και με του Λάο Τσε
τους αφορισμούς, με τα Τραγούδια του Εαυτού του Γουόλτ Γουίτμαν
και ακόμη λίγον ε.ε. κάμμινγκς, Κάλας και Μπόμπ Ντύλαν.

Φανταστείτε!

στα γραφεία προς εξυπηρέτησιν των πολιτών, στη Δημαρχία
στη Νομαρχία, στην Εφορία, στο Στρατό και στην Αστυνομία
πίνακες τέχνης στους τοίχους, γλυπτά σε κάθε γωνία και εσοχή
να δίνουν μιαν άλλη διάσταση στου υπαλλήλου την προοπτική
και να υποσκάπτουν τη μονοτονία στις αίθουσες αναμονής.

Φαναταστείτε!

ξανά τα σχολεία με ιδιαίτερον αρχιτεκτονικό χαρακτήρα
με κήπους και με δενδρύλλια και περιπάτους διδασκαλίας
με διαλείμματα μουσικά, από μπαρόκ, κλασική μουσική και τζαζ
με δασκάλους και μαθητές με ορεξάτη ανταλλαγή σοφίας.
Φανταστείτε!

εκείνες τις ώρες, τις πολλές, που τίποτα δεν κινείται
και θυμηθείτε αυτό που είχε πει ο άγνωστος ποιητής
πως, δηλαδή, πάντα στα όνειρα αρχίζουν οι ευθύνες.

(«τον δικό μας ποιητή»: έχει αντικαταστήσει το άγαλμα του Παλαιών Πατρών Γερμανού, στα Ψηλαλώνια της Πάτρας)

Μακρινός περίπατος στην Πάτρα, Μελάνι 2007

Άγγελος Φώτιος Πασχαλάς

Είναι άραγε μοναχική η μαγεμένη στράτα;
Ρώτησα σένα αδέρφι μου με το λυχνάρι.
Κι απάντησές μου σφίγγοντας το χέρι που σ' εκράτα:
«Άτρεμα πάμε το λοιπόν, κι ας έχουνε παράτα
φύλλα, καλάμια κι άνεμοι, μια χάρη θα μας πάρει».
«Σωκράτη, έχε το ενθύμιο των κοινών προσπαθειών».
Χειρόγραφο σημ. στο Δοκμασίας έξοδος, περ. Υδρία 1972

ΓΡΑΜΜΑ

Στ' απόσκια του κόσμου είναι
η άγρια και υψηλή τύχη.
Εκεί καθώς περιδιαβαίνεις
βλέπεις να ξεπετάγονται καθαρές οι μεγάλες πέτρες,
σα να γεννοβολάνε σκάλες τα βουνά
και κει τηράς καλλίτερα το φως.

Αν δεις ξάφνου ένα κυπαρίσσι
να θυμηθείς τη νόνα μας
ή έκανε απ' τους δικούς μας,
που όλα τα έπραξε και μετά κοιμήθηκε,
αυτή τη φάρα, λέω, που ολοένα αγιάζει.

Κι αν δεις ένα πουλί να πετιέται στο ύψος,
όχι, μην πεις πως είναι μήνυμα από μένα,
μ' έχουνε πνίξει οι λογαριασμοί
και τίποτα δεν μου ανήκει,
να πεις καλλίτερα πως είναι ο δρόμος που θα πάρουμε.

Κι απέ να θυμηθείς το Ντουίνο
και «ποιος λοιπόν», θα έκραζες, «θα σ' άκουγε
απ' των αγγέλων τις τάξεις».

Τότε θ' ακούσεις τους γδούπους
Από μεγάλους πήδους μέσα στα βουνά
που πλησιάζουν.
Μην προηθείς.
Είναι ένα μικρό παλληκαράκι
που φόρεσε μεγάλα χάλκινα παπούτσια
κι έρχεται γοργά να σε βρει
και να σου τ' αρπάξει όλα, να σε γδύσει.

Και τώρα θ' αρχίσεις κουβέντα με πολλούς αγγέλους.

Τώρα και πάντα, τώρα και πάντα.

Ιούνης 1974

Μέσα σε εισαγωγικά, μεταφορά στο β' πρόσωπο του πρώτου στίχου της Ελεγείας του Ντουίνο του
Rainer Maria Rilke όπως μετάφρασε ο Χαρίλαος Τζαννετάκης, πεθαμένος στη νεότητά του.

Περ Υδρία, 1974.